

Et got Levet haber visse Dages Tal og et
godt Navn bliver ved evindelig.

Betragtet

Over

Den i Livet Hønt-elskte, i Døden Hønt-savnede

MATRONE

Hellesaria

Sipper,

Velædle, Velærbærdige og Vællærde

Sr. Christen Selmer,

Anden Capellan til Dom-Kirkens Meenighed her i Bergen og Sogne-
Præst til Alkøe-Meenighed,

Hans Fromme og Elskværdige

Sustrue,

Da Hendes Legeme blev nedsat ved anseelig Sørge-Comitat
udi Bergens Dom-Kirke d. 2 Sept. 1754 efter at Siælen d. 25
Augusti om Aftenen imellem 7 og 8 Slet var overleveret udi Guds
Haand ved een Salig Død.

Og er følgende underdantigt insinueret
Af

Sørge-Huusets

Tienst

For Bundne.

Som Tiime-Glassets Sand heel hastelig ud-
rinder,

Som Skygge, Røg, og Damp ved Vin-
dens Magt forsvinder, (a)

Saa snart det Skilrum kand omstødes, brydes ned,

Der er til Brendse-Skiæl for Tiid og Ewighed.

Vort Liv knap er begyndt for vi igien maa hente,

Fra Livets Herre Bud, at han os vil hjemhente

Fra denne Voichims Dahl og Kedahrs usle Boe, (b)

Til Himlens Vere-Slot i evig Fred og Roe.

Vi villigen vort Liv som en Haands brede agter, (c)

Som noget os er laant, thi Alanden vi ey magter, (d)

Som fremmede vi gaa fra denne Verden ud, (e)

Foruden Vardsel ved det bisse Dødens Bud. (f)

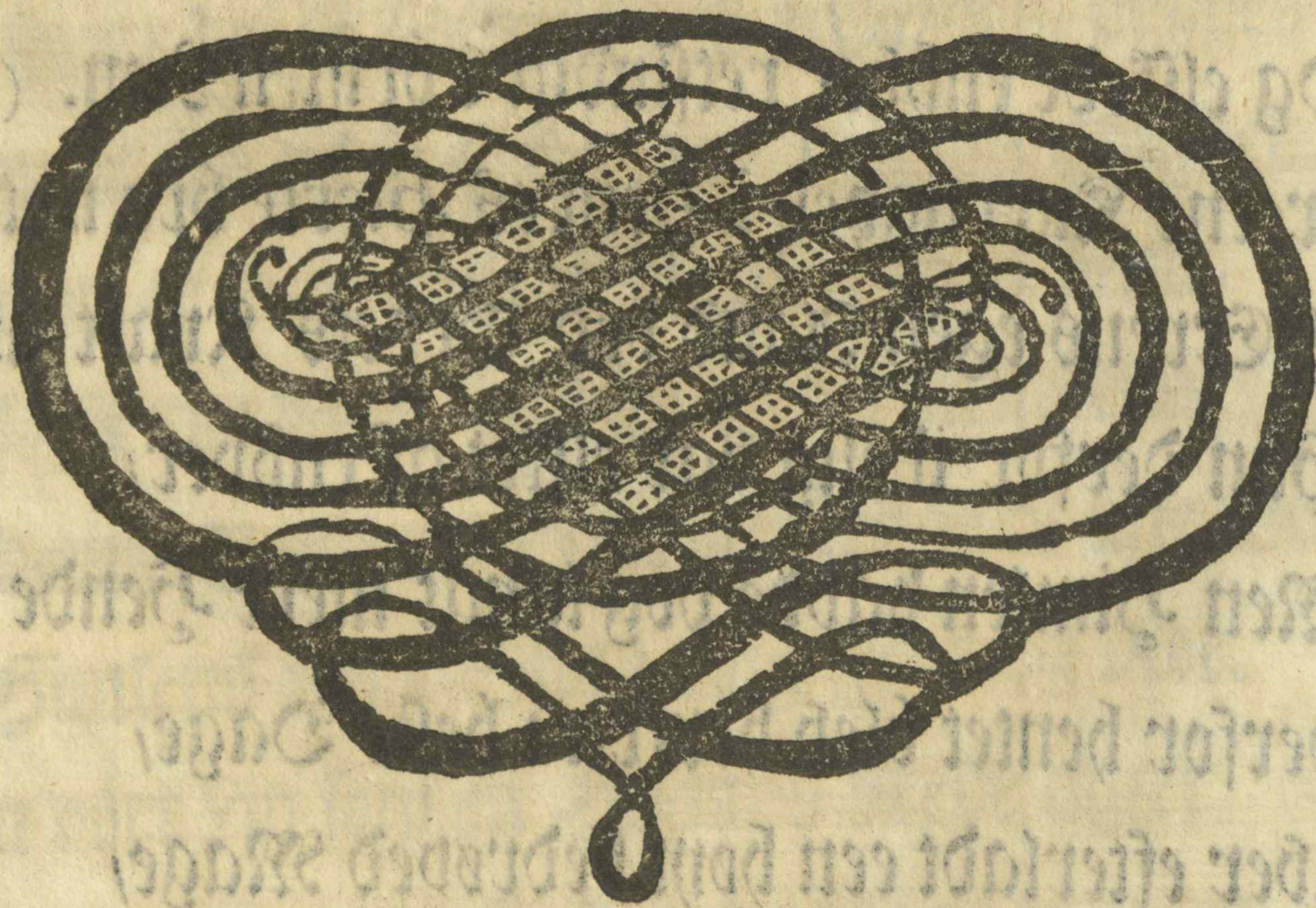
(a) Jac. 4, 14. (b) Judic. 2, 5. (c) Psal. 39, 6. (d) Eccl. 8, 8. (e) 2 Cor. 5, 9.
(f) Ebr. 9, 27.

Hvad er vel Riødets Pragt, dets Herlighed og Ære?
 Et Blomster der kand knap sin egen Tyngde bære, (g)
 Men som den hviide Snee der ligner Allabast,
 For Solens Straale-Blands hensmelter i en hast.
 Vi herpaa har Bebiis udi den Dydig Dame,
 Som Jorden kalde maa sin Moder, og sin Amme, (h)
 Nu Hendes Legeme til Graven bæres hen,
 Men Sielen fadnet blir af Jesu Siælens Ven.
 Hun med Maria her den beste Deel udvalte, (i)
 Med David sine Aar og Dage flittig talte, (k)
 Gif derfor gladelig ved Livets Aften ud,
 Da Hende Naade Løn meddeelet bleb af GUD. (l)
 I Livet førde Hun Gudsfrygtes rette Stempel,
 Med Anna flittelig besøgte Herrens Tempel, (m)
 Med Sara mod sin Mand i Lydighed gif frem (n)
 Og elskede enhver retsindig Christen Vem. (o)
 Guds reene Kiærlighed i Hendes Hierte brandte,
 Som Herrens egen Aand ved Ordets Kraft antændte, (p)
 Hun derfor idelig var elsket af enhver,
 Men Himlen havde dog langt mere Hende kjær.
 Hun derfor hentet bleb herfra i beste Dage,
 Og haber efterladt een høyt bedrøved Mage,
 Een Moder, Syster, ja en Sbaager og en Bro'r,
 Som alle vi kand see beflemt af Corrig stor.

(g) Esaiæ 40, 6. (h) Jobi. 17, 14. (i) Luc. 10, 42. (k) Psal. 90. 12.
 (l) Math. 20, 8. (m) Luc. 2, 37. (n) 1 Pet. 5, 6. (o) Coll. 3, 12.
 Rom 12, 10 - 13. (p.) Gal. 5, 22.

Men Høytbedrøvede! hvad Trøst fand Sorgen lette?
 Hvad større Glæde fand Jer gibes end som dette,
 Her hviler Legemet i Gravens Huus og Boe,
 Men Sielen i Guds Haand er Himmel glad og froe.
 Hun er nu kommen til sit rette Sted og Biemme,
 Hvor ingen Nød og Død skal Hiertet meere klemme, (q)
 Der mødes I eengang til fælles Velbehag, (r)
 Om ikke før saa dog paa Jesu Herre Dag. (s)
 Hun er vel død, men see Hun endnu længe leber,
 I Edighed hos Gud, hos os i Tanker sbeber,
 Vi Deres Blomster vil paa Hendes Grav nu strøe,
 Og ønske at vi maa med Hende salig døe. (t)

(q) Apoc. 21, 4. (r) 2 Cor. 5, 10. (s) Joh. 5, 22. (t) Num. 23, 10.

(g) Elias 40, 6. (h) Jobi 17, 14. (i) Luc. 10, 42. (k) Phil. 20, 12.
 (l) Math. 20, 8. (m) Luc. 2, 32. (n) 1 Pet. 2, 6. (o) Coll. 3, 12.
 Rom 12, 10 - 13. (p) Gal. 2, 23.